

**Daf 59: AND TO JERUSALEM YOUR CITY,
IN MERCY YOU WILL RETURN**

**דף ג'ט"ו: וְלִירוּשָׁלַיִם עִירְךָ
בְּרַחֲמִים תָּשׁוּב**

Three times daily, prayers are recited beseeching God — **“V’I’Yerushalayim ircha be’rachamim tashuv” (And to Jerusalem, Your city, You will return with mercy)**, as a reflection of the age-old yearning for the *Beit HaMikdash* to be rebuilt in our time. **Chazal enacted various rules so that we would always remember the *Beit HaMikdash* and forever feel sorrow over its destruction.** One example of this rabbinic reminder is the tradition of leaving of **an area the size of an *amah squared* (approximately 19 inches) inside a new house unpainted and without plaster**, as a *zecher la’churban* (a commemoration of the destruction of the *Beit HaMikdash*).

On this *daf*, the Talmud tells us of several *Gedolei Yisrael* (great Jewish scholars) who adopted additional practices as personal reminders of *Churban HaBayit*. Rabbi Eliezer Zeira abstained from wearing white shoelaces, as was the custom of the time, and **would only wear black laces** [which he did as a sign of mourning over the loss of the holy Temple].

שלוש פעמים ביום אנו מתחננים ומתפללים לקב"ה: **“וְלִירוּשָׁלַיִם עִירְךָ בְּרַחֲמִים תָּשׁוּב.”** אנו כה רוצים שייבנה בית המקדש במהרה בימינו. **חז"ל תיקנו תקנות שונות כדי שנזכור תמיד את חורבן בית המקדש ונצטער עליו.** למשל, בכל בית צריך להשאיר מול פתח הבית שטח של אמה על אמה שאינו מסייד, כדי להזכיר את חורבן הבית.

בדף זה מספר לנו התלמוד, כי היו מגדולי ישראל שנהגו הנהגות נוספות כדי להזכיר לעצמם את חורבן בית המקדש; למשל אליעזר זעירא שהיה נמנע מלהשתמש בשרוכים לבנים כפי שנהגו להשתמש בימים ההם, אלא הוא השתמש בשרוכים שחורים בלבד.

Daf 60: KING DAVID AND HIS WAR WITH THE PHILISTINES **דף ס': דוד המלך ומלחמתו בפלישתים**

The evil Philistines, enemies of *Am Yisrael*, would hide in wheat fields belonging to Jews, so that King David would not find them. **One day, an idea came to King David. If he set the wheat fields on fire, the Philistines would no longer be able to hide there.** But King David was unsure whether he was permitted to take such action, **since it would cause harm to the Jews who owned those fields.** King David approached the *Sanhedrin* and posed his question to them.

The *Sanhedrin* responded that **a person is prohibited from saving himself by causing damage to the property of his fellow — unless he commits to repaying the cost of the damage done.** However, the *Sanhedrin* added that David’s case was different, given that he was the king. It is the king’s prerogative to make use of the assets of others, even without their permission.

הפלישתים, אויביהם של עם ישראל, היו מסתתרים בתוך שדות תבואה של יהודים, כדי שדוד המלך לא ימצאם. באחד הימים עלה רעיון בליבו של דוד: להצית אש בשדות התבואה, כדי שהפלישתים לא יוכלו להתחבא בהם. אבל דוד המלך לא ידע אם הדבר מותר, כי בכך הוא גורם נזק ליהודים בעלי השדות. פנה דוד אל הסנהדרין והציע בפניהם את השאלה.

הסנהדרין השיבו כי לאדם אסור להציל את עצמו על ידי שהוא מזיק את הממון של חברו, אלא אם כן הוא מתחייב לשלם על הנזק. אולם חברי הסנהדרין הוסיפו ואמרו לו כי המקרה שלו שונה מפני שהוא מלך, ולמלך יש זכות להשתמש בממון של אחרים גם בלי רשותם.

Daf 61: "BURIED"

One type of *nezek* (damage) is called "*esh*" (fire) — e.g., an individual lit a fire in his yard and neglected to watch over the fire. If those flames got out of control, the individual who lit the fire is obligated to pay for any resultant *nezek* — whether the fire burns a house, or wheat, or any other item.

However, from verses in the Torah, *Chazal* understood that there is a case of a fire in which a person is *patur* (exempt) from paying restitution for the *nezek* he caused. In *Parashat Mishpatim*, the Torah states: "When a fire is started and spreads to thorns, and causes a stack of grain, some **standing grain**, or an entire field to be consumed, the individual who started the fire must make restitution."

Why does the Torah specify the case of fire which consumed "standing grain"? Answer: The specification of "standing grain" is to teach us that **one who starts a fire is only *chayav* (obligated) to pay for items that are visible** — like "standing grain" that is still growing in the field. However, if burned items had been buried or hidden, the individual who started the fire is *patur* and not required to make restitution. This halachic principle is known as "*Tamun*" (buried).

נשרפו חפצים שהיו טמונים, בעל האש אינו חייב עליהם. הלכה זו מכונה "טמון".

דף ס"א: "טמון"

אחד מסוגי הנזקים מכונה "אש" - אדם שהדליק אש בחצרו ולא שמר על האש, והאש יצאה והזיקה, חייב לשלם על הנזקים, הן אם האש שרפה בית, חיטים, חפצים, או כל דבר אחר. חז"ל דרשו מפסוקי התורה שיש מקרה שבו בעל האש פטור.

נאמר בתורה פרשת משפטים: "כי תצא אש ומצאה קציים ונאכל גדיש או הקמה או השדה שלם ושלם המבער את הבערה".

מדוע התורה כתבה שהאש אכלה דוקא קמה? ענו על כך חז"ל: כדי ללמדנו שבעל האש חייב רק על חפצים שהיו גלויים כמו "קמה" שהיא חיטים עומדות (קמות), אך אם

Daf 62: THE CAMEL THAT CAUSED A FIRE

A strong camel was carrying that immense pile of flax on its back. The pile was so enormous that the flax covered every inch of the camel, which was plodding along as his owner led him, navigating forward. The man and the camel traversed the narrow alleyways, when suddenly, rustling whispers were heard, along with the faint sight of smoke. There was a series of tiny explosions, followed soon after by a fire that burst into an enormous blaze that engulfed the entire street in flames. How did this happen? **The flax came into contact with a candle lit by one of the storeowners. In the blink of an eye, the candle's flame ignited the flax.**

Who is obligated to make restitution for these damages? On this *daf* we learn that if the storeowner lit the candle inside his own store (in his own *reshut hayachid*, private domain) and the flax came in contact with the candle through a window, then the camel owner would be obligated to pay — because he loaded down his camel with way too much flax. However, if the storeowner lit the candle outside, in the street, then the storeowner who lit the candle would be obligated to pay — because it is prohibited to light a candle in the *reshut harabim* (public domain).

דף ס"ב: הגמל שגרם לשרפה

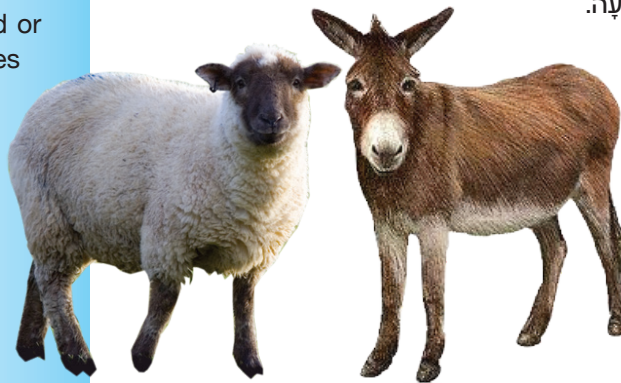
גמל חסון הנושא על גבו ערמה עצומה של פשתן עבר בסמטאות צרות, ולפתע החלו להישמע קולות רחש, פיצוצים קטנים, ועד מהרה מתלקחת מדורה ענקית, כל הרחוב עולה בלהבות. מה ארע? הפשתן התקרר לנר שהדליק אחד מבעלי החנויות, וכהרף עין ניצת הפשתן.

מי חייב לשלם על הנזקים? בדף זה לומדים, כי אם בעל החנות הדליק את הנר בתוך החנות, והפשתן נדחק דרך החלון ונגע בנר - בעל הגמל חייב, כי הוא העמיס מדי הרבה פשתן על הגמל. אבל אם הנר דלק בחוץ - בעל הנר חייב, כי אסור היה לו להדליקו בחוץ.

Daf 63: PENALTY PAYMENTS OF DOUBLE, QUADRUPLE AND QUINTUPLE

The following verse in *Parashat Mishpatim* sets forth basic *halachot* for penalizing thieves: "If the stolen item is found in his possession, whether it is a *shor* (bull), or a *chamor* (donkey), or a live *seh* (sheep), **that individual will pay kefel (twofold, or double).**" A thief is *chayav* (obligated) to pay both the value of the stolen item, plus a additional penalty equal to the value of the stolen item.

If an individual stole a *shor* or a *seh*, which he slaughtered or sold, that person is liable for payment of a penalty four times or five times the value of the stolen animal — i.e., one who steals a *shor* is liable for payment of fivefold the value of that stolen *shor* and one who steals a *seh* is liable for payment of fourfold the value of that *seh*.

דף ס"ג: תשלומי כפל, ארבעה וחמישה

ישנה הלכה יסודית הכתובה בתורה בפרשת משפטים: "אם המצא תמצא בידו הגנבה משור עד חמור עד שה חיים שנים ישלם" - גנב צריך לשלם "כפל" - כפול. גם את שווי החפץ שגנב, וגם מוטל עליו קנס לשלם פעם נוספת את שווי החפץ שגנב.

אם אדם גנב שור או שה ושחט אותם או מכר אותם, אזי עליו לשלם פי ארבעה ופי חמישה. הגנב שור משלם פי חמישה, והגנב שה משלם פי ארבעה.

Daf 64: A THIEF EXEMPT FROM THE DOUBLE PAYMENT

There are thieves who are only required to repay the price of the stolen object and are able to exempt themselves from liability for any additional payments. How so?

The additional payments are defined as "*K'nas*" (penalty, fine). The Torah imposes that the thief pays the penalty monies to his victim. Yet there is a special law governing all *k'nasot* (penalties, fines): "*modeh b'kenas – patur*" (one who admits to [a theft requiring payment of a] penalty — becomes exempt from repaying that penalty). Meaning, if a *ganav* admits in court that he stole, before witnesses testify against him about his act of stealing, the *ganav* is *patur* from having to pay the *k'nas*.

דף ס"ד: גנב שפטור מכפל

יש גנבים שישלמו רק את מחיר החפץ הנגנב, והם יצליחו לפטור את עצמם מתשלומים נוספים. כיצד?

ובכן, התשלומים הנוספים מוגדרים "קנס". התורה קנסה את הגנב לשלם עוד כסף לנגנב. ישנו כלל מיוחד שנופסק להלכה לגבי כל הקנסות: "מודה בקנס - פטור". כלומר: אם הוא הודה בפני בית דין שהוא גנב, עוד לפני שבאו עדים לבית דין להעיד שהוא גנב, אזי הוא פטור מן הקנס.

Daf 65: JUDGEMENT FOR STEALING A CALF

A *ganav* took a young calf home and raised it properly. The *ganav* fed the calf until it was grown and had matured into a big, strong *shor* (ox).

One day, the thieving criminal decided to slaughter the large *shor* and sell its meat. The *ganav* took the ox to a *shochet* (ritual slaughterer) and asked him to slaughter the *shor*. After he completed his work, the *shochet* noticed that the ox was stolen. The *shochet* tied up the *ganav* and summoned the ox's owner. A short time later, they stood in front of a *Beit Din*. The ox owner brought witnesses who testified that the *ganav* had stolen the *shor* and had that animal slaughtered. The owner sued the *ganav* for five times the value of the *shor*, i.e., the penalty for a *ganav* who slaughtered a *shor*.

However, the *Beit Din* (court) determined that **in this case the *ganav* was not liable to pay five times the value of the ox.** Why? The *ganav* is *patur* (exempt), because in a case where the stolen object changes while in the possession of the *ganav*, the *ganav* acquires that item — and from that point onward, the *ganav* is only *chayav* (obligated) to repay the value of the stolen item. Moreover, he is not required to return the object itself. Therefore, when the thief had the *shor* slaughtered, he was slaughtering a *shor* that belonged to himself — because when he stole the animal it was a calf, and as time passed it had grown to become a *shor*.

דף ס"ה: דינו של גונב העגל

איש אחד גנב עגל צעיר לימים, לקח את העגל לביתו, גידלו כראוי, האכיל אותו כהוגן, עד שהעגל הרך גדל והיה לשור גדול וחזק.

באחד הימים החליט הגנב הפושע לשחוט את השור הגדול ולמכור את בשרו. לקח את השור אל השוחט וביקש ממנו לשחוט את השור. אחרי השחיטה הבחין השוחט שהשור הזה הוא העגל שגנב. הוא נעל את הגנב והזעיק את בעל העגל. כעבור זמן קצר הם עמדו בפני בית דין ובעל העגל הביא עדים שהעידו שהוא גנב את השור ושחט אותו וקבע מהגנב לשלם לו פי חמישה כדינו של גנב השוחט שור.

אך בית הדין פסק כי במקרה הזה לא ישלם הגנב פי חמישה. מדוע? מפני שאם החפץ משתנה כשהוא נמצא אצל הגנב, הגנב קונה את החפץ, ומעכשיו הוא חייב להחזיר כסף כשוני החפץ הגנוב, אך אינו חייב להחזיר את החפץ בעצמו. לכן, כשהגנב שחט את השור, הוא שחט שור ששייך לו, כי כשהוא גנב אותו הוא היה עגל, ואחר כך הוא השתנה להיות שור.

D'VAR TORAH: PARASHAT SHEMOT

דבר תורה: פרשת שמות

When the Torah lists the names of Yaakov's sons who went down to Egypt, it reminds us that "Yosef was in Egypt." This verse is very puzzling, since the reason B'nei Yisrael went down to Egypt was because Yosef was the viceroy, deputy to the king, and Yosef was the one who saved them from the severe famine. So, obviously, Yosef was in Egypt?! In response, the commentators say that the purpose of the verse is to emphasize that Yosef remained faithful to his path [of virtue] and loyal to his family at every stage throughout his life. Even when he was in the pit or in prison, and even after he was appointed to be the leader of the greatest empire in the world — he remained the same Yosef, steadfast to his faith and identity. The Torah expresses this exemplary behavior by saying that the Yosef we knew is also the one who "was in Egypt."

כשהתורה מונה את שמות בני יעקב שירדו מצרימה, היא מזכירה לנו ש-"יוסף היה במצרים". פסוק זה תמוה מאוד, שכן הסבה לירידת בני ישראל למצרים הייתה משום שיוסף היה המשנה למלך והיה זה שהצילם מהרעב הכבד, ואם כן, ברור שיוסף היה במצרים! על כך משיבים הפרשנים ואומרים שמטרת הפסוק היא להדגיש שיוסף נשאר נאמן לדרכו ולבית אביו בכל שלב ותנועה של חייו. גם כשהיה בבור או בבית האסורים וגם לאחר שהתמנה להיות המנהיג של האימפריה הגדולה בעולם - עדין הוא היה אותו יוסף הנאמן לאמונתו ולזהותו. את הבטוי לכך שיוסף נשאר נאמן למורשתו ולערכיו בטאה התורה כשאמרה שיוסף שהכרנו הוא גם זה ש"היה במצרים".